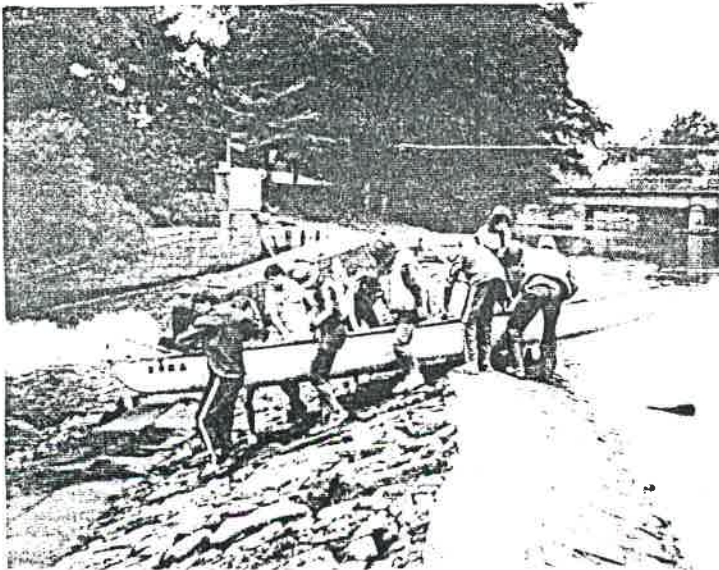

OTAVA
ANNÍN-PÍSEK
21.8.-28.8.
1988

OTAVI 1988 se zúčastnilo 25 vodáků :

N a H U R I Á N U :

ŽLUČAS

MACHR

FILIP

KČA

JIRKA

VOBNICE

N a B Ó Ř E :

DICK

MEĎA

MARTINA

JEŽDA

MICHAL

VOLŠOVEC

N a B L I Z Z A R D U :

TYČKA

PIPI

MIL

JARDA

PAVLE

HONZA

N a T A J F U N U :

TOMIJA

PASMOL

OTA

ŠMAJDA

ROBERT

OTAVA '88

Jako každý rok, i letos, vydáváme se koncem prázdnin na některou z našich řek. Po dlouhém rokování to vyhrála OTAVA a tak se Dick mohl pustit do několikaměsíčního dopisování s mnoha institucemi, aby nám před prázdninami oznámil, že je vše zařízeno a my můžeme vyrazit. O Praze se říká, že je stověžatá, něco podobného by se mohlo říkat i o Otavě a jejích jezích. Na žádné z řek, které jsme zatím sjeli, není tak vysoký počet jezů na těch 78 kilometrech, které jsme se rozhodli splout, jako na této.

A tak začíná naše zápolení s řekou, jezy a jak se později ukázalo, i s nepřízní počasí.

Den první: 21. srpen 1988

Letošní putování nám začalo v 8.15 hodin u pokladen na Hlavním nádraží. Nejprve nás čeká cesta vlakem z Prahy přes Plzeň do Sušice, kde již čeká Dick s Ārem. Odtud se ločáky vezou autem, a my, autobusem do Annína. V kempu rozbíjíme náš první tábor, uklízíme lodě a vaříme večeři. Všichni jsou rádi, že jsou zase u řeky a tak si ještě chvíli u ohně vykládáme o nastávajících dobrodružstvích, která nás asi na tomto jihočeském toku potkají a postupně se odebíráme do svých stanů.

Den druhý: 22. srpen 1988

Probouzíme se do zamračeného rána. Dnes nás čeká pěší túra po Šumavě. Většina se odebírá na nákup, aby bylo

z čeho uvařit snídani. Po jídle se i přes nepřízeň počasí vydáváme na cestu. Autobusem se necháváme odvést do "ANTYGLU", odkud za hustého deště vyrážíme na stezku "Fovyďří". Ta nás dovede až na "Čenkovu pilu", odkud se

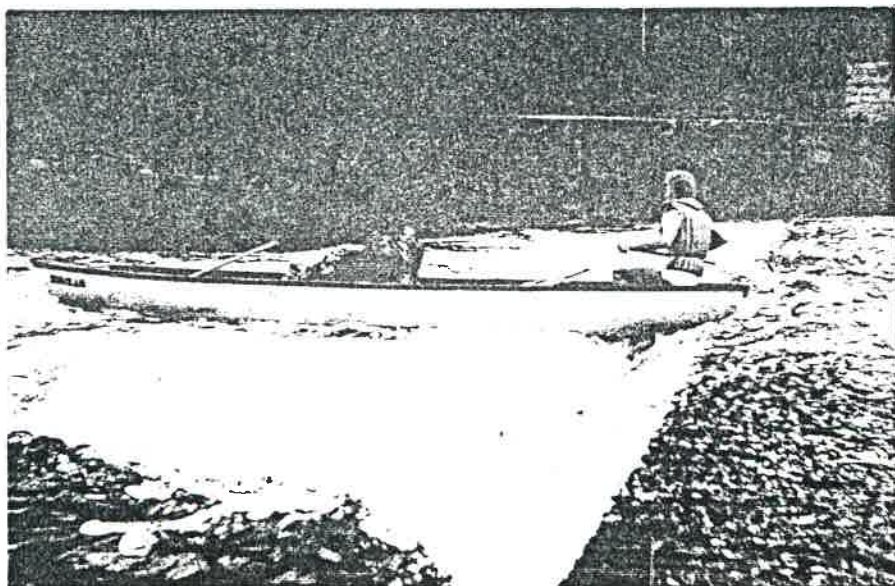

opět autobusem přesouváme do "Rejštejna". Zde si dopřáváme občerstvení a trochu odpočinku, než vyrazíme na zpáteční cestu do "Annína". V táboře povečeříme a po dobrém jídle se snažíme přinést něco dřeva na oheň, aby bylo kde ohřát naše provlhlé a zimou ztuhlé klouby, než se odeberem do spacáků.

Den třetí: 23. srpen 1968

Okolo 9-té hodiny vstáváme do podmračeného jitra. Během přípravy snídane se rozdělují posádky: HURILÁN - Žlučas, Machr, Filip, Káča, Jirka a Vodnice; BÓRA - Dick, Měča, Martina, Ježdík, Michal; BLIZZARD - Tyčka, Pipi, Aťka, Jarda, Pavel Honza; TAJFUN - Tomajda, Pasmol, Ota, Šmajda,

Robert. Při nakládání lodí vytváří letící kanystro otvor do Žlučaso-
vy kebyle. Přes prýští-
krev se nezdržujeme
ošetřováním a ve 12 ho-
din vyplouváme. Podle
očekávání po ujetí ně-
kolika desítek

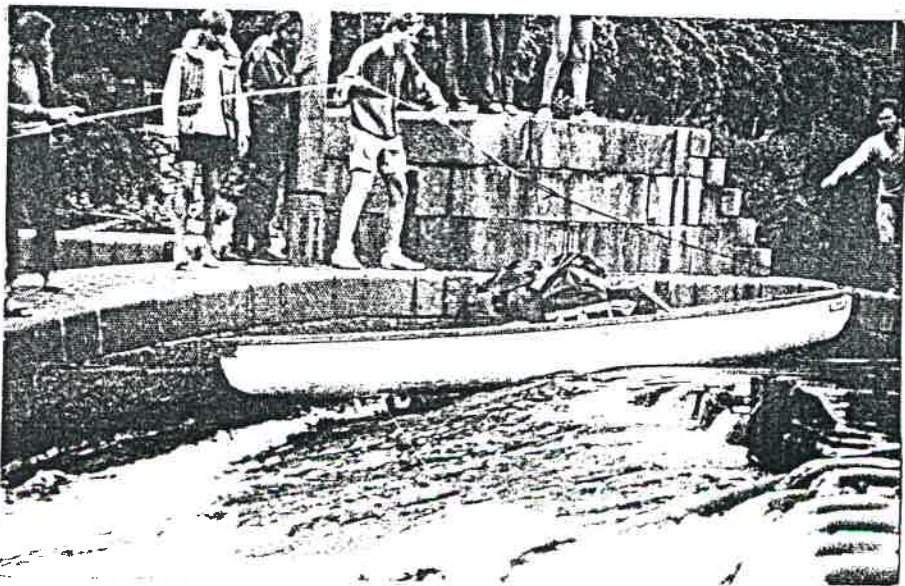
metrů narážíme na mělčinu. Jak později konstatoval Méďa, naštěstí byla jen jedna (táhla se až do Sušice). Za neustálého dření dojíždíme pod kamenný most, kde musí do vody i hlavní vedoucí. Po dalším kilometru drhnutí dorážíme k prvnímu jezu. Zde předvedl Méďa vrcholný akrobatický výkon, když při spouštění lodě z jezu byl na laně stažen z koruny a skončil ve vodě. Lano ale nepustil. 4 kilometry brodění a dření a další jez, který spouštíme tentokrát již bez atrakce. Zbytek dnešní etapy zpestřuje ještě jeden jez a několik stupňů. V 15 hodin doplouváme do

Sušice. Stavíme tábor a prohlížíme dna lodí. Je na co koukat. Navečer všichni, až na Tyčku hlídajícího tábor, vyráží do města. Večeře v místní hotelové restauraci je završena borůvkami se šlehačkou. Po návratu do tábora se jedna skupina věnuje hazardu a druhá jde hrát valybol. Se setměním jsme pozváni od vedle tábořících trempů k jejich ohni a zpíváme a hrajeme...

Den čtvrtý: 24. srpen 1988

Ráno nás probudil hukot zdejší pily. Dáck, Tyčka, Žluťas a Machr odjíždějí na pohřeb Hobbymu a my ostatní máme za úkol uvést lodě do plovoucího stavu a dopravit je a sebe na tábořiště v Čepici.

Po snídani se tedy s chu-

tí pouštíme do práce. Vzniklé otvory v našich lodích se snažíme ucpat podle Ježdi "nějakým BLEMCOŠ s pilinoma", odborníci tvrdili že je to epoxy a že to bude za 3 hodiny tvrdé. Tento čas se pokoušíme vyplnit balením tábora, ale přes naše hlenýždí tempo se to

nedaří - BLEMCOŠ stále netvrdne. Nakonec ale vše dobře dopadá, záplaty jsou tvrdé a my v 16,30 opuštíme tábořiště. Ty chytřejší si odnesli bagáž rovnou pod nedaleký jížek a dobře udělali, protože pod jezem nebylo v lodích o vodu nouze. Díky vyššímu stavu vody než v předešlý den plavba proběhla bez obtíží, a tak v 17,30 doplouváme do Čepice. Po večeři se někteří z nás věnují valybolu, druzí odcházejí na hrad Rábí. Po setmění se všichni scházíme u ohně. To již z Prahy dorazili i naši vedoucí s VOLŠOVCEM, ovšem bez hra. To odmítlo poslušnost a zůstalo si stát v Písku. Postupně se odebíráme do spacáků, zítra nás čeká 20 km a 12 jezů.

Den pátý: 25. srpen 1968

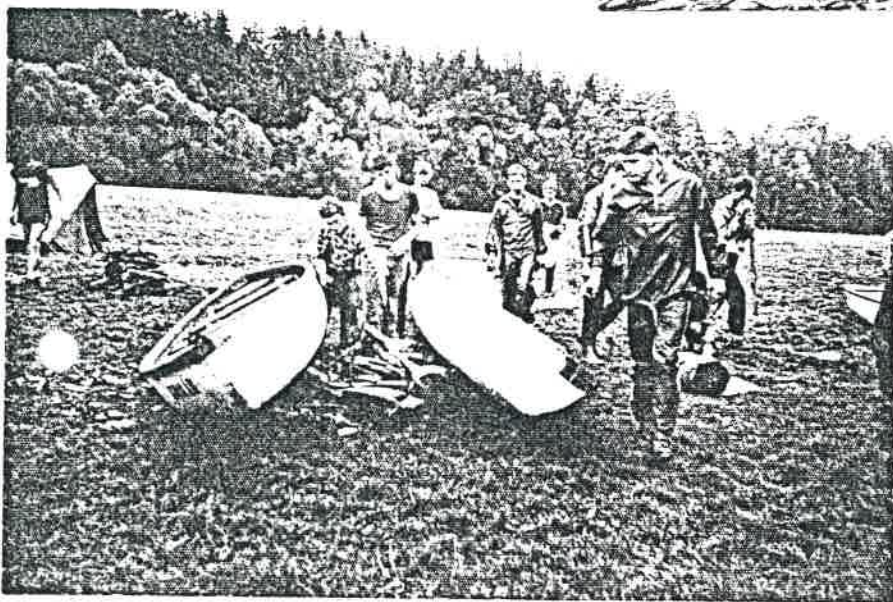
asi v půl osmé nás ze sna vyrušil Dick. Díky dlouhé etapě, která nás

dnes čekala, proběhl nákup, snídaně i balení poněkud rychle. Ještě provizorně zalepujeme loď leukoplastí a akutolem a v 10,15 vyplouváme. Plavba probíhala celkem klidně, mělčiny se střídaly s hlubší

vodou. Po 1 kilometrech dorádně k jezu, který přetahujeme. Pod jezem značně ubylo vody a tak častěji brodíme než plujeme. Tak to pokračuje dalších 7 km. Sjíždíme zbytky jezu v Hydčici. V lodích však přes veškerou snahu vyběračů vody neustále přibývá. Tato okolnost nás nutí rozbit tábor již v Práchni. Vysíláme skupní šetu vedenou Žluťasem do City a záhy začíná pršet. Po

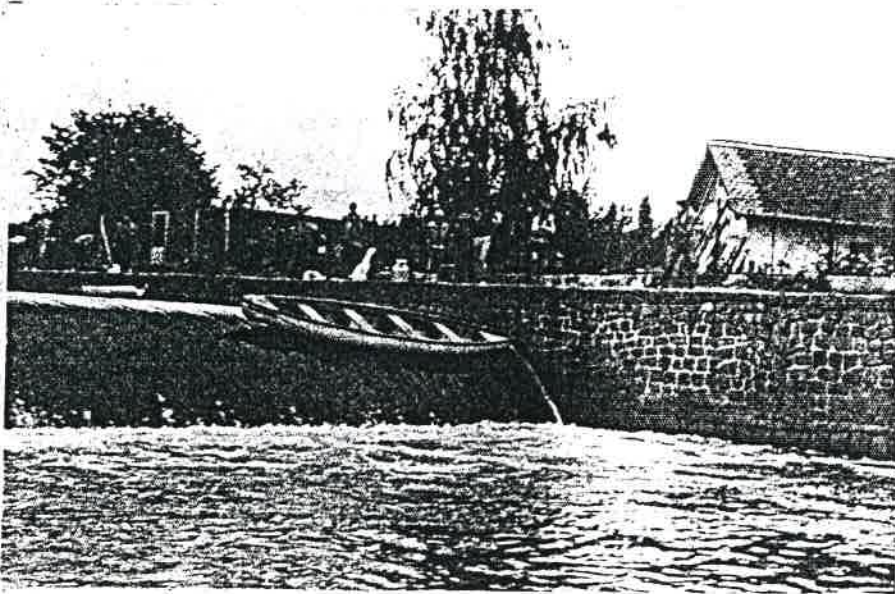
dešti se vydáváme na dřevě a vedoucí se pouštějí do opravy lodí. Práce je několikrát přerušena deštěm, ale nakonec jsou všechny lodě schopny další plavby. Po ukončení oprav přenášíme oheň od

lodí do tábora, kde se nezávažné hraní záhy promění ve výchovný koncert. Když jdeme spát je nobe opět úplně jasné.

Den šestý: 13. srpen 1980

V půl osmé vylézáme ze startu opět po zamračeného rána. Po snídani dle Dickova vzoru následuje rychlé balení, takže krátce po desáté snášíme čerstvě zalepené lodě pod jez a odrážíme. Krátce se zdržíme v Horažďovicích, kde šel Dick s Volšovcem telefonicky zařízovat odvoz Ara a lodí do Prahy. Plavba pokračuje bez neznází - voda stoupla o 15 cm. Zpestřením

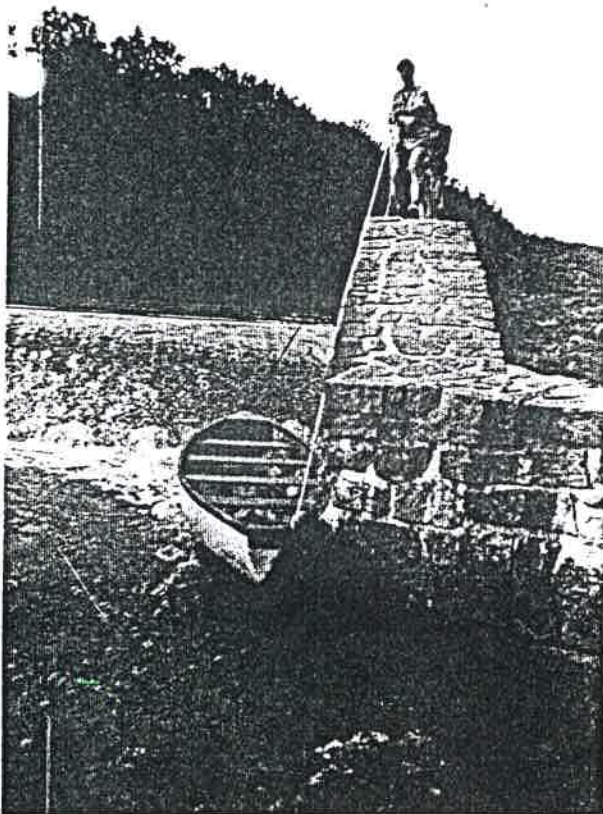

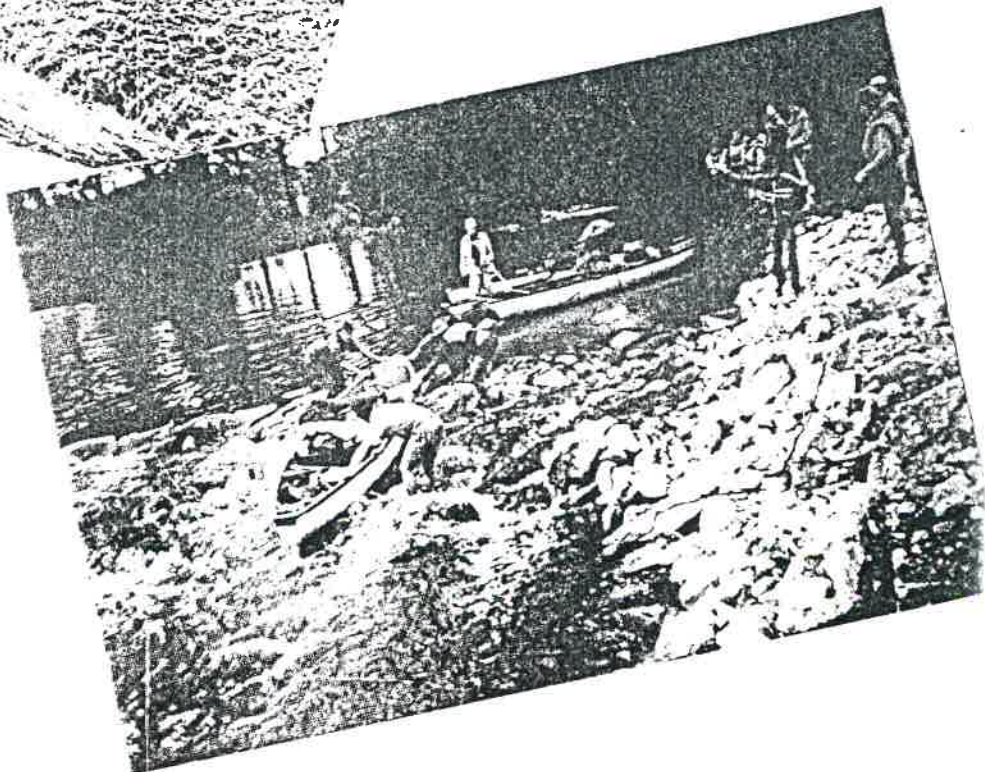
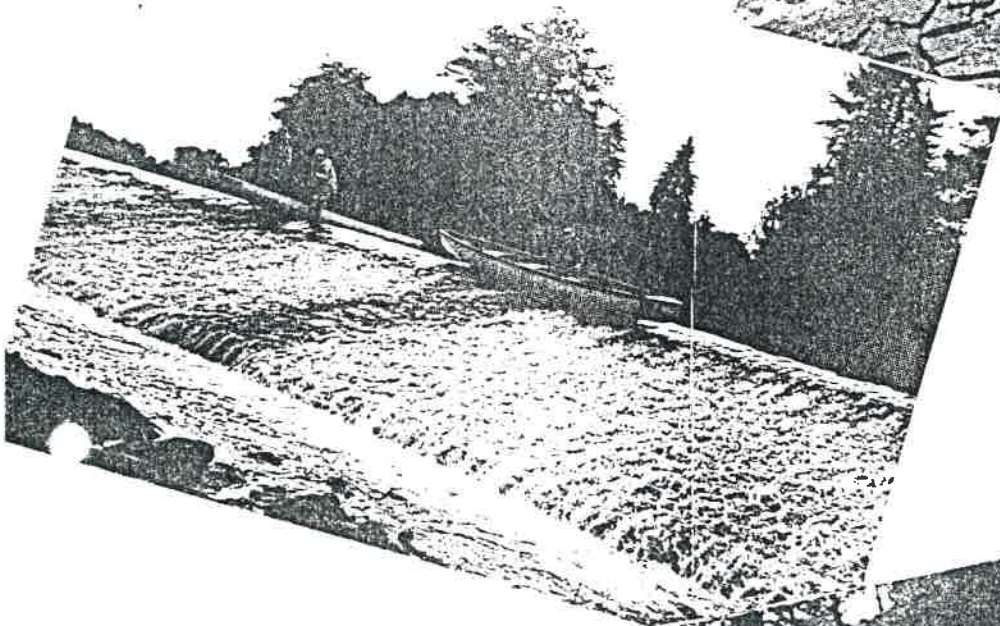
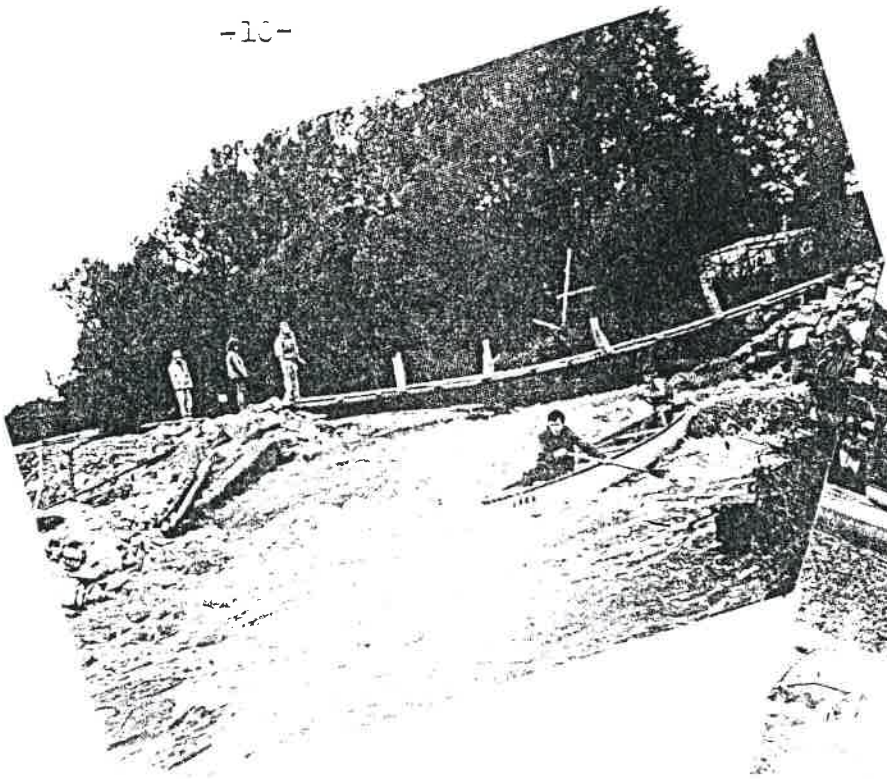
je několik jezů : Horní Ž-
čovice - spouštíme bokem
71,3 v loký nový jez
72,2 obnášíme, 70,3
Koulov , Střelské Hočovice
Horní Poříčí;
Ložiskáme u jezu v Dolním
Poříčí, kde řeka po krát-
ké peřeji končí. Úsek je

pouze uzavřen a voda ve-
deň rourama pod zemí.
Nezbývá, než peřej sjet
a zbytek přenést. Aby to
nebylo tak jednoduché,
peřej začíná pod nízkou
lávkou, kde Ježďa dře ra-
menem, Žlučas v zápalu

boje láme pádlo, Pismol při divokém
manévru mulem v, padává z loďi. Za
"uzavřeným úsekm" je opět řeka, tak-
že plavba může pokračovat. Zdoláme
jez v Katovicích a rozkládáme náš
tábor v kempu těsně nad Strakonice-
mi. Po návštěvě města končí večer
opět u táboráku.

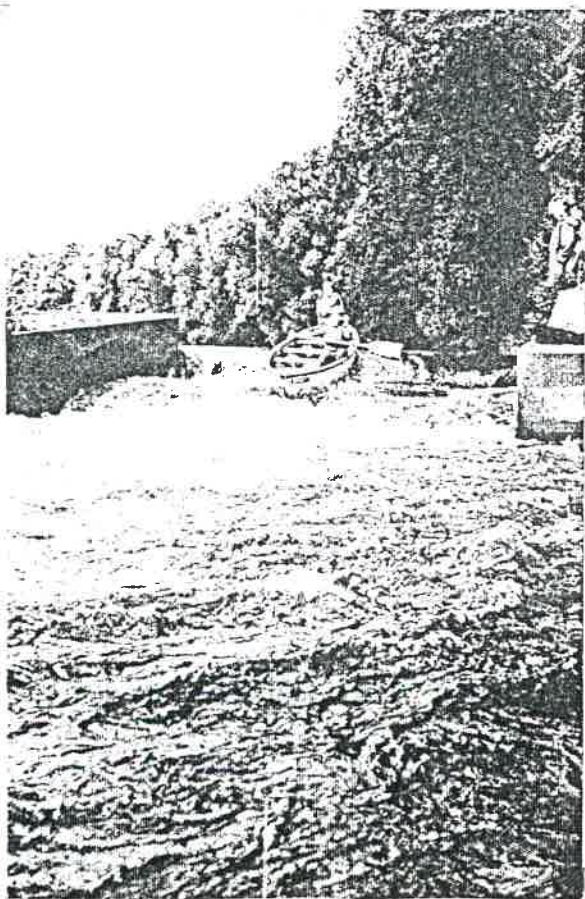

Den sedmý: 27. srpen 1968

Něco se stalo. Když nás Dick budí, svítí slunce. Po tomto zjištění všichni s elánem balí a tak brzo odplouváme do Strakonice na snídani. Po jídle loď, které jsme nechali nad jezem, přenášíme po prudké náplavce a pokračujeme v plavbě.

Po 4 km plavby nás čeká jez ve Slaníku, který sjíždíme v deblu šlajsnou a za dalších 5 km jez ve Štěkní, po kterém lodě spouštíme na laně. Další jez nás čeká v Předborovici, který stahujeme. Pod jezem se dopravíme odpočinek a oběd. Zde Káča zjišťuje, že někde zapoměla batůžek. Vrací se k minulému jezu pěšky, zjišťuje však, že žracák nechala až u jezu předcházejícího, který je moc daleko. Po jejím návratu se vydáváme na další cestu. Zanedlouho nás čeká další jez, který projíždíme šlajsnou. Soutěž o nejvíc nabrané vody vyhrává Hurikán pod vedením Tyčky,

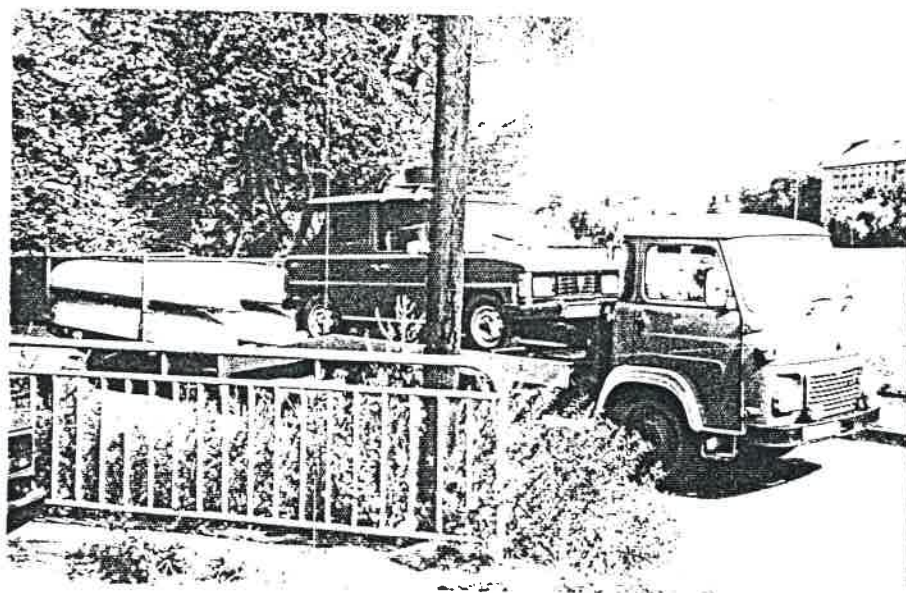
který neprozíravě svěřil kormidlo Pipi. Po pár stech metrech nás čeká jez u slavné Sudoměře, který prohazujeme šlajsnou. O kus dál čeká, něco, s čím jsme se na této řece ještě nesetkali - peřej, a těch několik balvanů a vln některé posádky pěkně zaskočilo. A opět jez, dneska již poslední. Rozhodnutí spustit loď volně testuje Volšovec. jedno lano je však málo a tak mu loď uplouvá. Doplovat pro ni však musel Měda, protože Volšovec měl na krku fotoaparát, který zajisté zavinil jeho

putování po vodě končí. Dick s Volšovcem odjíždějí pro Aro s vlekem a my ostatní vykládáme bagáž a vytažujeme loď. Nakládáme je na vlek, který je připojen za

odtahovku, na které se do Prahy poveze Aro a naše bagáž. Žluťas a Tomajda odjíždí s Dudym Avii a Dick, Volšovec, Machr a Pasmol škodovkou. My ostatní jdeme do města na oběd a poté se odebíráme na nádraží, odkud nás vlak dopraví po několikerém přestupování do Prahy. Ze Smíchova voláme ro-

sičím, že jsme přijeli o vlak dříve, a jdeme do lodenice. Zde již motorizovaná skupina postavila všechny stany, které stačily uschnout a my je pouze sbalíme. Často paměteční foto a poscházíme se až na